

562 (603)

832

184676

Ο ΓΑΜΟΣ

ΤΟΥ

ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ

ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΜΟΤΖΗ

(ΤΡΑΥΛΗΣ.)

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣ

ΥΠΟ ***

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΕΚ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η «ΑΥΓΗ.»

Διευθυνόμενον υπό Ν. Κοντογιώργα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΥΡΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.52.46.0011

1865

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.

ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Γαμπρός.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΟΤΖΗ Νύφη.

ΣΤΑΜΟΥΔΑ ΠΕΘΕΡΑ Μάννα τῆς Νύφης.

ΠΗΠΗΝΕΛΗΣ (Ὀμπρελάς) Νοδάρος.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΗΝΤΖΗΣ (Πασουμακάς) } Μάρτυρες.
ΠΕΤΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ }

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΑΝΙΕΤΑΣ } Κομπάρτοι.
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΑΝΑΓΙΑΣ }

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΟΥΚΑΝΑΣ ἱερεύς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΥΧΗΤΖΑΣ Ψάλτης.

ΜΗΤΖΟΣ (Στραβός) Ἀμπασαδωρός.

ΝΤΑΡΕΑΣ (Σπηταλιώτης) Ἰππρέτας τοῦ Παπᾶ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΝΑΛΕΣ ἐπάνω εἰς τὰ τράτα.

ΟΥΓΓΑΡΟΣ Ἀνεψιός τοῦ Κοντογιαννάκη.

ΣΑΡΑΝΤΗΣ (Κατρεγγάρης) ἐπάνω εἰς τὸ Μαγερεῖο.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ (Δάσκαλος) } Ἀπὸ τοὺς πρώτους καλεσμένους.
ΤΖΗΑΙΟΣ }
ΡΕΜΠΕΚΑ (Ὀβρία) }

Ἦσαν καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλαι, Κύριοι καὶ Κυρίες, ὅπου ὑπερέβαιναν τοὺς 200. Τρία Χωριάτικα Ταμπουρλονιάκα, ἔχοντα Δάσκαλον τὸν Μουνέλον.

(Ἡ Σκηνὴ παρὰ τῷ Νειοχώρῳ καὶ Σταυρωμένον.)

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ

ΣΤΑΞ δώδεκα τοῦ Ἀπριλιοῦ τῇ Πέμπτῃ μὲς τὸ βράδι,

Ποῦ ἦτον μεγάλη καταχνιά καὶ τρομερὸ σκοτάδι,

Ἐξήνοιζα ἀπὸ μακριὰ νὰ φέρουν με Ταμπουρά,

Τὸ Κοντογιάννη ὡς Γαμπρὸ με τὴν Ἀγγελικοῦλα,

Εἰς ἓνα κόκκινο κουτζί καὶ σγομπερὸ Μουλάρι,

Στὸν κῶλο αὐτὸς καθότουνα κ' ἐκείνη στὸ σαμάρι.

Φίλοι τους καὶ δικοὶ πολλοὶ ὀπίσω ἀκολουθοῦσαν,

Καὶ γιὰ τὸ σκοτός τὸ πολὺ φανάρι ἐθατοῦσαν.

Ὀπίσω δὲ ἀπὸ αὐτοὺς ἐφέρναν τὸ Νοδάρο,

Τὸν Πηπηνέλη (Ὀμπρελά) ἀπάνου ὅσον κάρο.

Μαζὺ δὲ καὶ τοὺς Μάρτυρας τὸ Πέτρο (νεκροθάπτη),

Καὶ τὸ Σπυρίδωνα Μηντζή, (ποῦ πασουμάκια ῥάφτες).

Ἡ Πεθερά του τοῦ Γαμπροῦ ἔμπρός ἦτο πληγιομένη,

Εἰς τὸ Νιοχώρη, σπῆτι τζή, ποῦ κ'εἶ ἀρεσκειά θὰ γένη.

Ἀνθρώποι ἔμπρός φωνάζανε οὐρα καὶ σφουριζίες,

Καὶ ἀφ' τῇ πολλῇ τους τῇ χαρὰ, ἐπέζαν τζ' ἀσκοντίες.

Μόλις στὸ σπῆτι ἐφθάσανε ἀπάνου ἀνεβῆκαν,

Νύφη, Γαμπρός, καὶ Πεθερά κ' ὅσοι κοντὰ ἐδρεθήκαν.

Στὸ καναπέ ἐπήγανε οἱ τρεῖς τους νὰ καθίσουν,

Καὶ τὸ Νοδάρο ἐκράζανε, τὴν ἀρεσκειά ν' ἀρχίσουν.

Ἐκράζαν καὶ τοὺς Μάρτυρας, κ' ἐκάτζανε κ' ἐκείνοι,

Καὶ ἄρχισε ἡ ἀρεσκειά με ἡτυχία νὰ γίνη.

Η ΑΡΕΣΚΕΙΑ

Ἡ Πεθερά του τοῦ Γαμπροῦ λέγει πρὸς τὸ Νοδάρο,

Ἐν' ἀμπελάκι γράψε του, ποῦ ἔχω εἰς τὸ Γαλάρο.

Κ' ὀροθετεῖται Δυτικῶς με Γιάννη Μπελεφάντε,

Καὶ με Γκαγιάρφα (βαρελά) ἀπ' Ὀστρια καὶ Λεδάντε.

Γράψε τριάντα λειόφυτα, δέκα στὸ Μαχαιράδο,

Εἰς τὸ Μπανάτο δεκαεπτὰ, καὶ τρία στὸ Καληπάδο.

Δύο χιλιάδες τάλλαρα ἡ σοῦμα ἦν τοῦ προικιοῦ του,

Μ' ἐκεῖνὰ ποῦ τώρα θὰ σοῦ πῶ τὰ πιπλα τοῦ σπητιοῦ του.

Γράψε δύο κάρνα κομά, παλιόρουχα γιομάτα,

Καὶ ἓνα ταύλινον μπορὸ με δίχως τὴ ῥεμπάρτα.

Δύο τιγάνια στάγκινα, καὶ τέσσερα μπουρήκι,

Καὶ δύο κρεβάτια στιβακτὰ ἀπὸ τὸ πέλαο θύλια.

Δέκα καθίγλες ψάθινες κ' ἓνα παλὶ πλεθάρι,

Καὶ γιὰ ἄλλιάδα μία καφκιά κ' ἓνα ψηλὸ μουτάρι.

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Γαμπρός τζή Πεθεράς του λέγει:

Μουστάς, θὰ μοῦ δώσετε με δίχως κοπανέλη;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΝΥΦΗ

Ἐνῆχτου τῶα Διάννη μου λιὰ 'τοῦνο μὴ τὲ μέλλει,
Καὶ σοῦ ἀλωάζει ἡ Μάνλια μου τενούλιο τοπανέλι.

ΓΑΜΠΡΟΣ

Νοδάρω ἐξκολοῦθαε, τὴν ἀρεσκειὰ καὶ κάνε,
Κ' ἡ Πεθερά μου ὅ,τι σοῦ 'πῆ εἰς τὸ βιβλίο σου βάνε.

ΠΕΘΕΡΑ

Γράψε Νοδάρω δύο σουγλιὰ, καὶ μία κατζαρίόλα,
Καὶ ἓνα σύγλο στάγκινο μὲ τὸ σκοινὶ καὶ μῶλα.
Γράψ' ἐν ἀρμάρι ταύλινο καὶ δώδεκα φλετζάνια,
Καὶ τρεῖς κρουσάρες τοῦ ἀχνοῦ καὶ τέσσερα τουμπάνια.
Ἐνα σκαφίδι γράψε του γιὰ νὰ ζυμόν' ἡ Νύφη,
Δυὸ βάζα τζαμπλακαλοιφή τὰ πόδια του ν' ἀλείφῃ
Σὰ πάσχη ἀπὸ ρεματικά κ' ἔχει καὶ τὸ χταπόδι.
Ἐτζη μ', αὐτὴν τὴν ἀλοιφή νὰ τρίβῃ κάθε πόδι.
Γράψε του ἓνα σάρωμα μεγάλο, ἀπ' ἀφάνα,
Κ' εἴκοσι μπράτζα ἀλατζᾶ νὰ κάμῃ κακλαμάνα.
Μία κοκκίετα γράψε του καὶ ἓνα κατρογιάλη,
Κ' εἰκοσιπέντε τάλλαρα κ' ἓνα χρυσὸ κουτάλη.
Ἡ ἀρεσκειὰ Νοδάρω μου ἔδεπα τελειώνει,
Τζοῦ γραψα βέβαια ἀρκετὸ προικὶδ' ὁποῦ τζοῦ σόνει.
Σ' αὐτὸ παιδιὰ μου ποῦ ἐγὼ σᾶς ἔγραψα ἡ καὶ ὑμένη,
Πρέπει βεβαίως νὰ εἴσατε πολὺ εὐχαριστημένοι.

ΝΥΦΗ.

Μάλλια μου ὅ,τι μᾶς ἔλαψες κ' οἱ λύο σὲ φλαστοῦμε,
Δόλους λεβέως λὲν ἔτοῦμε τ' ἐτένα λιὰ νὰ 'ποῦμε.
Τοῦτο λητᾶμε ἀπὸ τὲ, λάτεμας τὴν ἐπὶ σου,
Κ' ἐκεῖ τὸ μπλουταόχεο ἀλώαστο μιμή σου.

ΠΕΘΕΡΑ.

Παιδιὰ μου σᾶς σὲ εὐχομαι χρόνους πολλοὺς κ' υἱεῖα,
Καὶ ἡ ζωὴ σας νὰ περνᾷ μ' ἀγάπη κ' εὐτυχία!

Ἡ ἀρεσκειὰ ἐτελείωσε κ' ὁ Τζήλιος ἀνεβάζει
Τὸ Πηπηνέλη τ' ἐν ταυλὶ γιὰ νὰ τὴν ἐδιαβάξῃ.

Ἀφοῦ τὴν ἐτελείωσε, νὰ ζήσετε ἐφωνάξαν,
Ὅλ' οἱ παρευρισκόμενοι ποῦ ἦτον ἐκεῖ ἐκράξαν.

Εὐθὺς ἐπαρρησιάζετο ὁ Γιάννης ὁ Σκανάλης,

Μὲ μία βαντιέρα ἐξέχυλῃ παντόλες, καὶ ὀρτζάδες.

Ἀφοῦ τοὺς ἐτρατάρισε πῆγε ὁ Γαμπρὸς στὴ Νύφη,

Κι' ἄρχισε μὲ τὴ γλώσσά του τὰ μούτρα νὰ τὴν ἀγγεῖφῃ.

Ὅσοι τὸν ἐκυττάζανε τζακίσανε τὰ γέλοια,

Κι' ἀρχίσαν νὰν τοῦ κάνουνε 'πίσω τὰ κανκαρέλια.

Ἐκεῖ ντόροι γινήκανε, τὰ φωτερὰ ἐσθύσαν,

Κ' ἐκαβαλίκευσαν τὰ ζᾶ, νὰ φύγουν' ἐκίνησαν:

Διὰ τὸ σπῆτι τοῦ Γαμπροῦ ἐκίνησαν νὰ πᾶνε,

Γιὰ νὰ στεφανωθοῦν ἐκεῖ ἔπειτα καὶ νὰ φᾶνε.

Στὸ δρόμο ὅμως 'ποῦ 'πήγεσαν κι' ὅτι στὸ φόρο φθάνουν,

Νύφη, Γαμπρὸς, καὶ Πεθερά, κ' οἱ τρεῖς τὸ θέο τους χάνουν.

Γιατ' ἓνα Βόιδι ἔτρεχε τριγύρω ὅλο τὸ φόρο,

Μὲ τὰ σκυλιὰ τοῦ μακελιοῦ ἔκανε μέγα ντόρο.

Κ' ἐκεῖνοι 'φοβηθήκανε μήπως καὶ τζῆ τουμπήση,

Κ' ἡ Νύφη λίγο ἔλλειψε γιὰ νὰ 'λειγοθυμήσῃ.

Τὸ Βόιδι ἀφοῦ τὸ 'πιάσανε οἱ ἄνθρωποι κ' ἐφύγαν,

Τότε αὐτοὶ 'περάσανε στὸ σπῆτι τοὺς κ' ἐπῆγαν.

'Πειδὴ ὅμως καὶ ἤτσουνα ἡ Νύφη φοβισμένη,

Ὁ Γάμος ἀναβλήθηκε τὴν Κυριακὴ νὰ γένῃ.

Ο ΓΑΜΟΣ.

Στάς δεκαπέντε τοῦ Ἀπριλιοῦ, τὴν Κυριακὴ ἀμπονώρα,

Ἐνα προκλάμο ἐβάλανε σὲ ὅλη μας τὴ χώρα.

»Νὰ σφαιλιστοῦνε γενικῶς ὅλα τὰ μαγαζεῖα,

»Γιατὶ ὁ γάμος θὰ γενῇ ἐκείνη τῇ βραδεῖα.»

'Κάλεσε φίλους τοῦ ὁ Γαμπρὸς πενηνταδυὸ νομάτους,

Τὸ βράδυ γιὰ νὰ ἔλθουνε εἰς τὸ στεφάνωμά τους.

Ἡ Νύφη ἐκάλεσε κι' αὐτὴ γυναῖκες κι' ἄνδρες δέκα,

Καὶ μὲ 'θθεντόρα πώπιασε Ὁθρία, τὴ Ρεμπέκα,

'Ποῦ ἀπ' αὐτὴ ἐψόνησε γνέμα γιὰ νὰ τοῦ ὑφάνῃ

Μπλάβα μαντύλια τ' ἄνδρα τῆς τζῆ μύξες τοῦ νὰ βγάνῃ.

Ἐκάλεσαν καὶ τὸν Παπᾶ τὸ Ρουκανᾶ Ἰωάννη,

Νὰ κάνῃ τὸ στεφάνωμα μὲ ψαλμοψοδία μεγάλη.

Γιὰ ὑπρέτη τοῦ ὁ Παπᾶς ἔφερε τὸ Νταρέα

Νὰ λήῃ τὸ «Κύριε ἐλέησον» πούχει φωνὴ ὠραία.

Καὶ διὰ ψάλτη ἔφερε Ρουχήτζα τὸ Τζωρτζάκη,

Νὰ ψάλλῃ 'στὸ στεφάνωμα γι' ἀγάπη τοῦ Γιαννάκη

Ὁ Τζωρτζῆς δὲ 'στὸ ψάλσιμο καλὰ διὰ νὰ πᾶν,

Καλεῖ τὸ Μῆτζο τὸ στραβὸ μπάσο νὰ τοῦ βαστάῃ.

Ὁ Ρουκανᾶς 'τοιμάσθηκε τὸ Πετραχήλι βάνει,

Κι' ἀρχίζει τὸ στεφάνωμα μὲ ψαλμοψοδία νὰ κάνῃ.

Τοῦα εἴπε ὅλας τὰς εὐχὰς, τὰ στέφανα τοὺς βάζει,

Καὶ ἓνας ἓνας πῆγανε κουμπάρους γὰ τ' ἀλλάξῃ.

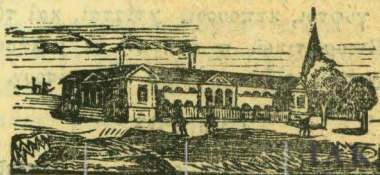
Κουμπάρους δύο είχανε ἄρχοντας μὲ βελάδες,
Μανιέτα καὶ Κανάγια μας τοὺς πρώτους μεθυστάδες.
Τελείωσε τὸ στεφάνωμα καὶ ρίχνει μία ζηντάρα.
Εἰς τὴ βαντιέρα ὁ Γαμπρός, κ' οἱ ἄλλοι μὴ τραντάρα.
Νύφη, Γαμπρός, Παράνυφες, σὺτὸ καναπέ καθίσαν,
Παπᾶς, Κουμπάροι, καὶ λοιποὶ ποὺ καλεσμένοι ἦσαν.
Εὐθὺς παρρησιάστηκαν δυὸ κόσκινα γιομάτα
Παντόλες ἀπὸ δυὸ παλιά ἔσε καὶ ζαχαράτα.
Ἀφοῦ τραταριστήκανε στὴ κάμερα εὐθὺς πᾶνε,
Ποῦ τὸ τραπέζι ἤτουνε ἑτοιμο γιὰ νὰ φᾶνε.
Κι' ὅταν λοιπὸν καθίσανε στὴν τράπεζα ὅλοι γύρω,
Ἀρχίσανε κ' ἐτρώγανε ἕνα ψημένο χοῖρο,
Εἶχανε κι' ἄλλα φαγητά, χῆνε, λαγούς, κουνέλια,
Ψητά κοτόπουλα, κι' ἀρνιά, κ' εἴκοσι λίτρες χέλια.
Εἶχανε καὶ κρασί καλὸ, τσοὶ κόμπες, βάναν πίναν,
Γι' ἀγάπη Νύφης καὶ Γαμπροῦ πρίντιζε τόσα ἐγίναν.
Ὁ πρῶτος ποῦ τὸ πρίντιζε μὲ τὸ κρασάκι κάνει
Ἦτανε ἕνας ἀνιψιὸς Γαμπροῦ τοῦ Κοντογιάννη.
Μία κουπα ἐγιώμισε καλὴ, καὶ λέγει τοῦ Γιαννάκη·
«Τὸ πίνω στὴν ὑγείαν σας ἐτοῦτο τὸ κρασάκι.»
Ἐπειτα ὁ Μάστρο-Ζήλιος κουπα λαβὼν σὺτὸ χέρι
Γισμίζωντάς τηνε κρασί δυὸ πρίντιζε ἀναφέρει·
«Ἐτοῦτο εἶναι τὸ κρασί ἀπὸ τὸ Καλουπάκι,
«Εἰς τὴν ὑγεία τῆς Ἀγγελικῆς, κ' εἰς τοῦ Κοντογιαννάκη.
«Μὰ τὴ γλυκὴ εἶν' τὸ κρασί ἐτοῦτο καὶ σὰν μέλι,
«Ἐβίβα σὺτὸ Νοδάρο μας τὸ Γιάννη Πηπηνέλη.»
Ἐπειτα ὁ Διονύσιος Κανάγλης βάνει πίνει,
Καὶ ἕνα πρίντιζε καλὸ σὺτ' Ἀνδρόγονο ἀπευθύνει,
Λέγοντας· «Τοῦτο τὸ κρασί ἀπὸ φλεριῦ εἶν' ῥογοῦλα,
«Ἐβίβα ἐβίβα Γιάννη μου ἐβίβα Ἀγγελικοῦλα.»
Τότε ὁ Γαμπρός, κ' ἡ Ἀγγελικὴ πίνουνε μία κουπία,
Καὶ κάνουνε τὸ πρίντιζε σ' ὅλη τὴ συντροφία.
Λέγει ὁ Γαμπρός· «ῤτὸ τὸ κρασί εἶν' ἀπὸ τὴν Ἀγρία,
«Ζήτω, ἐβίβα γενικῶς, σ' ὅλη τὴ Συντροφία.»
Ἡ Νύφη εἶπε καὶ αὐτὴ «ἐβίβατας πελῖα,
«Ταὶ πάντα νὰ χαιόσαστε πούτια πολλὰ κ' ὑγεία.»
Τέλος σηκώθηκε ὀρθὸς ὡσὰν ἕνα κατάρτι,
Ὁ Διονυσάκης Δάσκαλος μὲ μία κουπα γιομάτη.
Ὅλοι σταθῆκαν ἱστατικοὶ τὸ Δάσκαλο κυτποῦνε,
Ὀλόρθονε σ' ἕνα ταυλι κι' ἀρχίσαν νὰ γελοῦνε.
Μ' αὐτὸς τοὺς λέγει, Κύριοι, ἀνῶται ποῦ εἰστέ,
Γιὰτὶ σηκώθηκε ὀρθὸς τὰ γέλοια ἐπακρίστε;

Ἐνας τὸτ' ἀποκρίθηκε ἀπὸ τοὺς καλεσμένους,
Μὴ βάνης βάσι, Δάσκαλε, ποτέ σου εἰς βουρλισμένους.
Κι' ὁ Δάσκαλος ἀπάντησε, εἰν' ἄτιμη αὐτ' ἡ πράξι,
Κι' ἀφ' τὸ θυμὸ τοῦ ἤθελε ἕναν νὰ πάη ν' ἀρπάξη.
Καὶ ὅτ' ἤθελε νὰ κατεβῇ ἀφ' τὴν καθίγλα κάτου,
Ξαγκλῶστροσε καὶ ἔπεσε τοῦ μάκρου καὶ τοῦ πλάτου.
Μὲ τὴ βροντία π' ἔφαγε, ἡ κοῦπα τοῦ ἐτζακίσθη,
Κ' ὀπίσω τὸ κεφάλι τοῦ ὀλίγο τί, τοῦ ἐσκίσθη.
Ἀπάνου τὸν σηκόσανε τοῦ ἔδσαν τὸ κεφάλι,
Καὶ δὲν ἐκάθισε καλὰ, καὶ ματαπέφτει πάλι.
Μονάχος τοῦ ἐσηκώθηκε μὲ μία μεγάλη στίτζα,
Καὶ νὰ χτυπήσῃ ἐξάμοσε τὸ Τζώρτζη τὸ Ρουχῆτζα.
Γιὰτὶ ἔφερε πῶς μ' ἄλλουε κανέναν δὲν τὰ βγάνει,
Κ' ἐτῆζ σ' αὐτὸν ἠθέλησε νὰ πάη νὰ ξεθυμάνη.
Τοῦ δίνει μία χαστουκιὰ σὺτὸ δεξιὸ τοῦ μάτι,
Καὶ μ' ἕνα παλλομάχαιρο τοῦ ὅσσε μία στὴ πλάτη.
Τότε ὁ Ρουχῆτζας φτὸ λαιμὸ πιάνει νὰ τὸν ἀρπάξη,
Καὶ βγάνει ἀπὸ τὴ ζώση τοῦ μαχαίρι νὰ τὸν σφάξη.
Καὶ μὴ νὰ τῆ ἐμποδίσουνε Γαμπρός ἐκεῖ καὶ ἄλλοι,
Ἦθελε βέβαια νὰ ἰδῇς ματοχυσία μεγάλη!
Τὴ Νύφη ἀπὸ τὸ φόβος τῆς ἔφερε λειγοθυμία,
Κ' ἕνας τὴν ἐσυνέφερε μὲ ξύδια καὶ κρασία.
Ὁ Μάστρο-Τζήλιος ἤτουνε χάμου κι' αὐτὸς ῥιμμένος,
Ἀφ' τὴ μαλίνα ποῦ λαβε ξερός καὶ τενωμένος.
Πῆγ ἕνας γιὰ κουριοζιτά, τὰ πόρτζα τοῦ βαστάει,
Καὶ φέρτε, λείε, πνευματικὸ γιὰτ' ἀμομέντι πάει.
Τέσσεροι πέντε τρέξανε πνευματικὸ νὰ φέρουν,
Κι' ἄλλοι μὲ ξύδια τὸν ξερὸ μήπως τὸν συνεφέρουν.
Ὅμως τὸν συνεφέρανε κ' ἐξεσκοτίσθη ὀλίγο,
Καὶ λέγει εἰς τὸ σπῆτι μου πάρτεμε γιὰ νὰ φύγω.
Τότ' ὁ Σαράντης ὁ μουρλὸς καθάλι τὸν ἐπέρνει,
Καὶ τρέχωντας στὰ γύφτικα ἐκεῖ τὸν ἐπηγένει.
Ὀπίσω τῆς ἀκλουθήσανε κοπέλια βίος χιλιάδες,
Βαστάζοι, γύφτοι, κηπουροὶ, χτίσται, καὶ τζαγκαράδες.
Ἐκεῖνοι τοῦ Πνευματικοῦ π' ἐπῆγαν νὰ μιλήσουν,
Ἀκόμη δὲν τοὺς εἶδανε ὀπίσω νὰ γυρίσουν.

ΓΑΜΠΡΟΣ.

Μ' αὐτὰ ὅλα ποῦ στάθηκαν ἀπόψε τὴ βραδεῖα,
Ὁ Δάσκαλος Διονύσιος αὐτὸς ἦτον αἰτία.
Καὶ τὸ Ρουχῆτζα ἐβάρεσε κ' ἡ Νύφη σπαθεντάρει,
Τὸν Μάστρο-Τζήλιο ἀπὸ στιγμή ὁ χάρος πάει νὰ πάη.

Ὅμως κ' οἱ δυὸ ὅτ' ἔκαμαν τῶρ' ἄς φιλιωθῶνε,
 Εἰς τὸ Τραπεζί ἄς κάτζουνε κι' ἄς πιοῦν ν' ἀγαπηθῶνε.
 — Ἔτ' ὅτ' εἶπε ὁ Γαμπρὸς ὅλα τὰ ἐκτελοῦνε,
 Καὶ ὀμιλίας ἄρχισαν διάφοραις νὰ 'ποῦνε.
 Ἀφ' τὸ Ρουχίτζα ὁ Δάσκαλος δι' ἓν παῖγμα ἐρωτήθη,
 Σὰν πόσους χρόνους ὁ Χριστὸς εἶναι 'ποῦ ἐγεννήθη;
 Κι' ὁ Δάσκαλος τοῦ ἀπαντᾷ μία τρομερὴ σεμπιάδα,
 λέγοντας· χρόνοι, φίλε μου, εἶναι ὡς μία χιλιάδα.
 Ἀκούοντας οἱ ἐπίλοιποι τοιαύτη ἀνοησία,
 Οὔλοι εὐθὺς τοῦ 'δώκανε στὰ μούτρα μία φτυσία
 Λέγοντες· εἰν' ἀλήθεια Δάσκαλος παινεμένος,
 Καὶ εἰς τὸ Γέτο τό 'λεγαν πῶς εἶναι σπουδασμένος.
 Κι' ἀπὸ τὸ στόμα του νὰ 'βγῇ τοιαύτη ἀνοησία;
 Μὲ δίκην τοῦ τῇ 'δώκαμε καθέννας τῇ φτυσίᾳ.
 Ὡ Θε μου!!! τί 'τανε ἐκεῖ, ὁ Δάσκαλος θυμώνει,
 Καὶ μία καθίγλα ἄρπαξε κι' ἐλόρθη τὴν σηκώνει.
 Καὶ ἀρχινᾷ καθιγλιᾶς ὅλους ποῦ τὸν ἐφτύσαν,
 Καὶ τὸν ἔβαρυνε καὶ αὐτοὶ τὰ μούτρα τοῦ ἐτζακίσαν.
 Ἐκεῖ νὰ παίζουν χαστουκιᾶς, τὸ Δάσκαλο νὰ δέρουν,
 Ἄλλοι μὲ αὐτὸν τὸ θόρυβο καλλιᾶτους νὰ πηγαίνουν.
 Τῇ Τράπεζᾳ ἐρίξαν, τὰ πιάτα ἐτζακῆσαν,
 Τὸ Δάσκαλο τ' ἀνάσκελα χάμου τὸν ἐγκρεμίσαν.
 Τὰ Καντηλιέρια ἐπέταξαν καὶ χύσανε τὰ λάδια,
 Καὶ τ' ἄλλα 'σβῆσαν φωτερὰ καὶ 'μείναν στὰ σκοτάδια.
 Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ, 'ποῦ στὰ σκοτάδια ἦσαν,
 Ἕνας σεισμὸς ἐγένηκε, νὰ φύγουνε ἐτζακῆσαν.
 Ἀλλὰ στὴ σκάλα ὅτ' ἄρχισαν νὰ κατεβῶνε κάτω,
 Οἱ τοῖχοι ἐπέσαν τοῦ σπητιοῦ καὶ τὰ πατώματά του.
 Φεῦ! δυστυχία καὶ συμφορὰ 'ς αὐτοῦς· ὁποῦ ἐγένη,
 Καὶ τοὺς ἐπλάκωσε ὁ σεισμὸς εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνη!!!

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ